

Мама

Аттіла Йожеф

Цей тиждень я чогось до мами
весь час вертаюся думками,-
як то, бувало, на горище
вона прання в корзині ричить.

А я, хлоп'я, пряме на вдачу,
аж тупочу, було, та плачу:
хай кине геть чужу білизну,
синка нехай в корзину візьме.

Ні слова, ні півслова мати,
бере, розвіщує ті шмати;
прання вилискує, лопоче,
шамшить, вітрилиться, тріпоче.

Тепер би я... Та вже не вернеш.
Тепер я бачу її велич:
прибравши хмари під косинку,
вона розводить в небі синьку.